

den en Gang blev saa grundlovstro, at den opfyldte dette Things Ønske om at forelægge den provisoriske Finantslov strax, vilde Følgen ogsaa være den, at den strax blev forkastet. Og naar Regjeringen har gjort det, maatte den altsaa ogsaa, hvis det virkelig var dens Hensigt at gjøre alt Muligt for at komme til at forhandle, sørge for at kunne anvende et af de mange Midler, der staa til dens Raadighed, for at skaffe en Forhandling. Thi hvorledes er Forholdet? Forholdet er dette: Grunden til, at der ingen Forhandling blev i Fjor, og at der maaske heller ingen bliver i Aar, skyldes ene og alene Regjeringens Optraeden. Det vilde have været overordentlig let for Regjeringen i Fjor at faae ført Forhandlingen igjennem; hvorfor gjorde Regjeringen ikke dette? Veien er saa uhyre let at anvise. Den høie Regjering havde jo kun behøvet i Fjor Foraars at yttre lige overfor det høie Landsthing, at den ikke havde Noget imod, at Provisorierne kom herved. Ja, den havde kun behøvet at ønske, at de kom herved til Folkethingets Behandling, og dersom det var stekt, saa havde denne Anstødssten meget hurtigt været ryddet af Veien. Den ærede Regjering kunde da blot have forelagt et Forslag til midlertidig Finantslov, og paa den fra 1ste April indtil videre kunde den overordentlig let have nøjedes med den gamle Forms Fortsættelse i Henhold til de tidligere Regler paa Grundlag af det, som begge Thing vare enige om, og derigjennem skaffe Mulighed for en Forhandling i en Maanedes Tid, eller hvor længe det nu skulde være, for at faae Finantsloven færdig. Dersom Regjeringen virkelig havde villet tilbage til ordnede, lovlige Tilstande, dersom den ikke havde brugt Evang mod det ene af Thingene ved at tilsidefætte dets Bevillingsmyndighed, hvis den ikke havde haft nogen Bagtanke med Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning, men virkelig havde ønsket en saglig Forhandling, saaledes som der har været saa megen Tale om, saa havde Intet været simplere og lettere for den. Det havde været overordentlig let for den, men det stekte ikke, og hvorfor stekte det ikke? Fordi Regjeringen den Gang ikke alene ikke brød sig om at faae Forhandlingen færdig, men rimeligvis havde sine Grunde, hvorfor den ikke ønskede det, nemlig fordi den satte sine Provisorier og Fæstninger høiere end Grundloven. Havde det ikke været, havde Regjeringen været paa det Klare med, at den vilde sætte Landets rolige Udvikling og lovlige Tilstande høiere end sine Baastande om Gjennemførelsen af de forskjellige Provisorier, bl. a. ogsaa Gendarmprovisoriet og Fortsættelsen af Arbejderne paa Kjøbenhavns Befæstning, havde

vi naturligvis i Fjor havt en midlertidig Finantslov, det havde været overordentlig let for Regjeringen at bringe en saadan i Stand. Og akkurat den samme Situation vil komme til at foreligge i Aar. Maaske den ikke kommer nu, fordi Regjeringen ikke ønsker at gaa den Vej, men det ligger jo i Regjeringens Haand at skaffe den. Den høie Regjering kan efter sine egne Grundsætninger, ganske vist ikke efter dem, som jeg anser for lovlige, men efter sin Praxis og efter de af den udtalte Grundsætninger, meget bekvemt holde Rigsdagen saa længe sammen uden nogenjomhelst Bevilling, at den kan skaffe en midlertidig Bevillingslov til Stede og Provisorierne af Veien. Men vil Regjeringen dette, vil den forhandle, og den veed jo, at det ikke kan nytte at indlade sig paa Forhandling med Thinget uden Opgivelse af Provisorierne og af Fæstninger, saa er der ikke Noget, der er lettere for Regjeringen end at skaffe Tid og Leilighed dertil. Hvis den vilde, kunde den allerede gjøre det nu, men under alle Omstændigheder vilde der ikke tabes saa overordentlig Meget ved, at der tabes nogen Tid, og Regjeringen kunde f. Ex. gjøre det til Foraaret; der kan altid skabes Tid, men ikke, naar man ikke vil. Det, om Rigsdagen er samlet eller ikke, det er ikke Rigsdagen, men Regjeringen Skyld i. Naar Regjeringen paa Grund af Konsekvenserne af sine egne Udtalelser er nødt til at hjemsende Rigsdagen, kan den jo let sørge for, at Rigsdagen bliver længere inde paa en anden Tid af Aaret, men jeg erkjender ikke, at Regjeringens Grundsætninger nogenjinde kan føre til nogenjomhelst Konsekvenser, eftersom Regjeringen har saa mange Grundsætninger, at, hvor den ene ikke slaar til, slaar den anden nok til, og hvor den ene bliver slaaet ihjel, springer der strax en anden op af Jorden; Regjeringens Mening er paa dette Omraade saa elastisk, at naar det ene ikke passer, saa passer nok det Andet. Nei, denne Udvei og Begrundelse er lukket for Regjeringen. I alle Tilfælde maa vi, der have fulgt den høie Regjeringens konstitutionelle Færd i de mange Aar, der ligge tilbage, kun kunne smile, naar Regjeringen siger, at den er nødt dertil. Vi behøve kun at huske to Aar tilbage for at se, at den ikke var nødt til det, og at den aldrig bliver nødt dertil; selv efter en stræng rigoristisk Fortolkning af dens egne Grundsætninger staar det jo i Regjeringens Magt — en Gang maa jo da Rigsdagen komme ind, selv om det skeer efter een, to eller tre Oplosninger eller efter en Udsættelse, jeg veed jo ikke, hvad Regjeringen vil — at skaffe Betingelserne til Veie for en midlertidig Finantslov. Ja, hvis vi